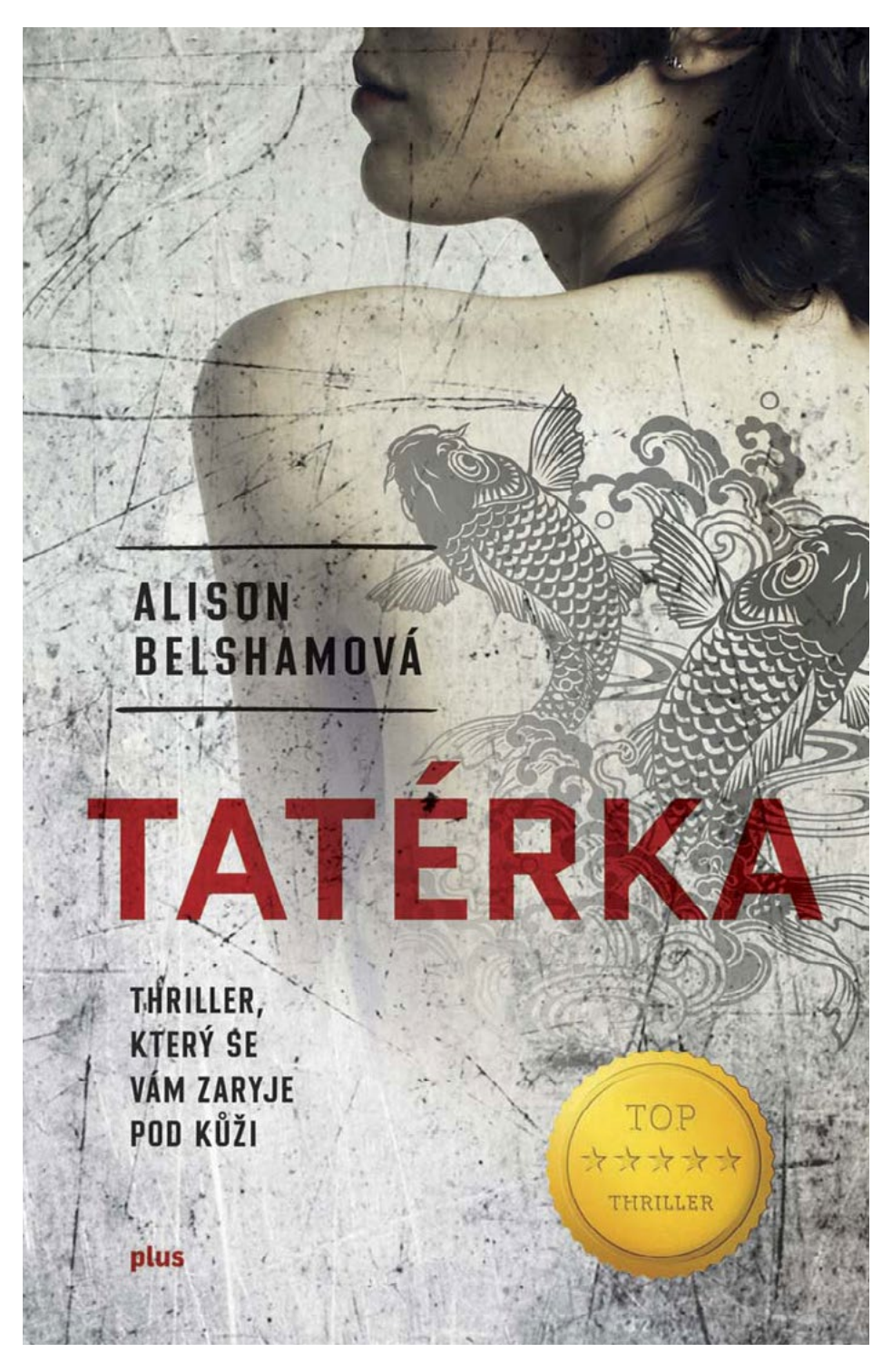

ALISON
BELSHAMOVÁ

TATÉRKA

THRILLER,
KTERÝ SE
VÁM ZARYJE
POD KŮŽI

plus

Tatérka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.nakladatelstviplus.cz
www.albatrosmedia.cz

Alison Belshamová
Tatérka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

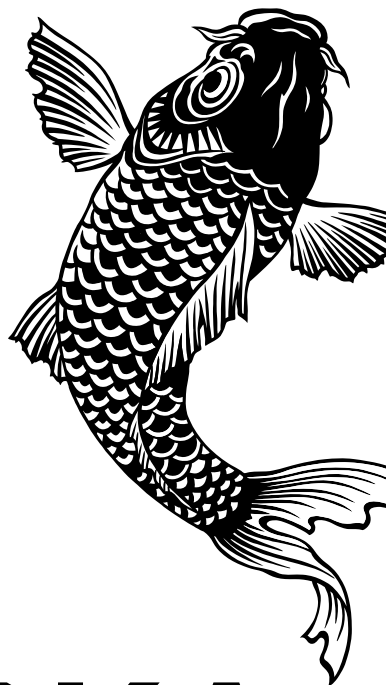
**ALISON
BELSHAMOVÁ**

TATÉRKA

**THRILLER,
KTERÝ SE
VÁM ZARYJE
POD KŮŽI**

**ALISON
BELSHAMOVÁ**

TATÉRKA

Přeložila Alžběta Franková

plus

Pro mé dva čipery, Ruperta a Tima

*Ostří nože, hebká kůže
bodni, řízni, čepel žízni
stahuj kůži
tetovanou
rudou tuší postříkanou.*

I

Ze zad muže v bezvědomí sloupnu krví nasáklé triko. Objeví se velkolepé tetování. Fotokopie se mi v kapse zmuchlala, ale pro kontrolu postačí. Levé rameno zdobí tlustým černým inkoustem kulatý polynéský vzor, z jehož středu se šklebí spletitá tvář šamana. Z kruhového okraje se rozpínají stylizovaná křídla: jedno se roztahuje dolů po lopatce, druhé přes levou stranu hrudníku. Celý obrazec je potřísněný krví.

S fotkou se shoduje. Je to on.

Nahmatám mu puls – dost slabý na to, aby mi oběť nedělala problémy. Musím to stihnout, dokud je tělo ještě teplé. Kůže i maso na chladné mrtvole rychle tuhne a pracuje se s nimi mnohem obtížněji. A já si nemůžu dovolit dělat chyby. Při stahování kůže ze stále živého těla teče mnohem víc krve – ale mně krev nevadí.

Můj batoh leží opodál – zahodím ho, když oběť táhnu do křoví. Je to celkem hračka – v tuhle noční dobu do parku nikdo nechodí. Stačí jedna rána do zátylku a oběť se sesune na kolena. Bezhlesně, bez rozruchu, beze svědků. Víím, že tudy chodí z klubu domů, to mám ověřené. Lidi jsou tak tupí. Tenhle nic netuší ani ve chvíli, kdy se k němu blížím s hasákem v ruce. O pár vteřin později už mu z rány na chodník tryská krev. První krok úspěšně dokonán.

Jakmile padne na zem, popadnu ho v podpaží a rychle ho odvedu do křoví, aby nás nebylo vidět. Je těžký, ale já mám síly dost a odtáhnu ho do ústraní mezi dvěma keři vavřínu.

Zadýchám se. Podívám se na svoje ruce, dlaněmi dolů. Nepatrně se třesou. Zatnout pěsti, znovu otevřít. Třesou se jako poletující molí, jako

se mi v hrudním koši třese srdce. Úkol může provést jedině jistá ruka. Sáhnu do postranní kapsy batohu – pro prášky a lahvičku s vodou. Propranolol, oblíbený beta blokátor každého hráče snookeru. Spolknu rovnou dva a se zavřenýma očima počkám, až začnou působit. Když si za chvíli ruce znovu prohlédnu, je tras pryč. Teď už konečně můžu začít.

Zhluboka se nadechnu a z batohu si vyndám pouzdro s noži. Když se dotknu měkké kůže, pod níž se rýsují ocelové čepele, projede mnou vlna uspokojení. Nože jsou ze včera pečlivě nabroušené. Snad intuice, že dneska už to přijde.

Pouzdro položím muži na záda a rozvážu šňůrky. Kůže se s tichým kovovým cinknutím roztáhne, ostří na dotek chladí. Vyberu si nůž s krátkou rukojetí – s ním tetovanou kůži oříznou. Pak ji stáhnou delším nožem se zahnutou čepelí. Nástroje si objednávám z Japonska. Stojí mě sice majlant – ale stojí to za to. Vyrábějí se stejnou technikou jako meče samurajů. Kalená ocel řezá hbitě a přesně, lehce, jako kdyby člověk vykrajoval tvary z másla.

Zbylé nože odložím na zem vedle jeho těla a znovu mu nahmatám puls. Slabší než předtím, pořád ale žije. Z hlavy mu proudí krev. Teď ho ještě na zkoušku říznout hluboko do levého stehna. Netrhne sebou, nezalapá po dechu. Z rány mu jen pomalu vytéká tmavá, kluzká krev. Fajn. Až ho budu řezat, nesmí mi sebou házet.

A je to tu. Levou rukou si kůži napnu a nožem v pravé se zařítzu. Pohotově vedu ostří z ramene přes hranu lopatky a obkresluju obrazec. Mezi prsty mi prokluzuje teplá rudá stuha. Nůž si vyrývá cestičku a já zadržuju dech, vychutnávám si mrazení v páteři a horkou krev, která se mi hrne do slabin.

Než práci dokončím, bude po něm.

Není první. A nebude ani poslední.

KAPITOLA PRVNÍ

MARNI

Jehly kůži probodávaly rychleji, než šlo postřehnout pouhým okem, do škály ukládaly inkoust a na povrchu zanechávaly krvavé stopy kvetoucí jako růže. Marni Mullinsová rudé kapičky každých pár vteřin otírala přeloženým papírovým ubrouskem, aby pořádně viděla obrysy na paži svého zákazníka. Máznout trochu vazelíny, znovu zarýt jehlu do masa a na světě je černá linka, kterou už nikdo nevymaže. Alchymie inkoustu a kůže.

K práci utíkala před vzpomínkami na všechno, na co nemohla nikdy zapomenout, vzpomínkami, které ji dennodenně soužily. Fascinovalo ji, jak jí strojek jemně vibruje a vrčí v dlani.

Černá a červená. Otisk, který do poddajné kůže vrývala. Tetovaný zákazník sebou pod tlakem jejích jehel škubal, i když si ho Marni druhou rukou chytla a nemohla mu už otírat krev. Tu bolest moc dobře znala. Nevyrtpěla si snad sama hodiny a hodiny na tom druhém, ostrém konci tetovacího strojku? Měla tedy pochopení, ale věděla, že tuhle cenu je potřeba zaplatit – že bolest trvá jen chvilku, tetování ale člověku vydrží celý život. A nikdo vám ho už nemůže vzít.

Předloktím si z čela odhrnula pramen tmavých vlasů a tiše zaklela, když jí hned sklouzl zpátky do očí. Zkroutila rty, aby pramen od-foukla a hroty sedmi stínovacích jehel namočila do kalíšku s vodou, chystala se totiž přejít z černého inkoustu na břidlicově šedý.

„Marni?“

„Jo? Jak se držíš, Steve?“

Steve ležel na polohovacím lehátku na břiše obličejem dolů. Otočil k ní hlavu a zamrkal, tvář zkroucenou.

„Můžem si dát na chvíli pauzu?“

Marni mrkla na hodinky. Děkala na něm už tři hodiny v kuse a až teď si najednou uvědomila, jak ztuhlá má ramena.

„No jasně, dáme pauzu.“ Tříhodinové sezení bylo moc dlouhé i na někoho, kdo u ní byl tak často jako Steve. „Seš držák,“ dodala a odložila strojek na regál vedle své stoličky. Říkala to každému, ať už byl, nebo ne – a ukňouraný, vrtící se Steve zrovna moc velký držák nebyl.

Sama si ale potřebovala oddechnout, už měla trochu klaustrofobie. Tak to bylo na tatérských konvencích vždycky: rozlehlé, uměle osvětlené haly, zatuchlý vzduch, davy. Bez oken člověk nedokázal určit, jestli je venku pořád světlo, nebo už padla tma, a Marni se bez oblohy obejít nedokázala, nikdy. V hale bylo dusno a vedro, přecpáno těly, do nichž se nořily jehly, a to vše hladově pozorovali voyeři. Podkres vytvářela řvoucí rocková hudba a nepřetržitě drnění tetovacích strojů o zakrvácenou kůži.

Marni se zhluboka nadechla a v záklonu zakroužila hlavou, aby uvolnila ztuhlou krční páteř. Ve vzduchu visel ostrý pach inkoustu, krve a dezinfekce. Stáhla si z rukou černé latexové rukavice a zahodila je do koše. Steve si protahoval ruku, zatínal a otevíral pěst, aby se prokrvila. Byl nějaký bledší, než když ho před třemi hodinami začala tetovat.

„Běž něco sníst a přijď za půl hodky.“

Krvácející vzor mu rychle omotala ochrannou folií, aby se do otevřených ran nic nedostalo, a odlifovala Stevea do kantýny. Jakmile zmizel, protlačila se pletencem lidí na schodech do přízemí a požárním východem vyletěla ven. Nasála do plic studený vzduch a uvědomila si, že unikla právě včas. Opřela se o chladnou betonovou zeď,

zavřela oči, z hrudi se jí začala zvedat tíha všech a všeho v hale a ona ze sebe tlak nechala vědomě spadnout.

Otevřela oči a zamrkala. Umělé osvětlení v hale vystřídal jasný sluneční svit. Nad hlavou jí s křikem kroužili racci, na vzdáleném konci opuštěné postranní uličky se lákavě třpytil plátek moře. Chvilí vychutnávala slaný vzduch a pak se ohnula v zádech tak hluboko, až to zabolelo. Zakroužila rameny a v kloubech jí hlasitě luplo. Napadlo ji, jestli už na tatérství nezačíná být moc stará. Jenže nic jiného neuměla – a popravdě se jí do ničeho jiného ani za mák nechťelo. Kérovala od svých osmnácti a za těch dlouhých devatenáct let už potetovala tisíce čtverečních metrů kůže.

Nahmatala v tašce krabičku cigaret a vyrazila do labyrintu úzkých uliček Brightonu. Byl státní svátek a čtvrté The Lanes zaplavovaly davy turistů, jako straky je to táhlo do obchůdků se starožitnými šperky, antiků a butiků, kam se vydávali na lov těch pravých svatebních šatů nebo páru vytoužených polobotek. Ve všech jejích oblíbených kavárnách bylo narváno, ale jí to nevadilo. Dnešní dávku kofeinu si radši vypije venku. Prosvištěla tedy labyrintem až na North Street, odkud se vydala do venkovní kavárny v zahradách Pavilion Gardens.

Od výdejního okénka se táhla dlouhá fronta – asi bude mít pár minut zpoždění, ale aspoň bude déle na čerstvém vzduchu a to jí za to stálo. Pohlédla na nebe. Bleděmodré – ne azurové jako letní den, ale jemné jako barvínek, s potrhanými chomáčky mraků a na obzoru, kde splývalo s hladinou moře, blednoucí do šedé mlhy.

„Co to bude, mladá paní?“

„Americano. Bez mlíka a dva shoty, prosím.“

„Jasná věc.“

„A ještě muffin,“ dodala po chvilce. Kvůli nízké hladině cukru. Pro diabetičku sice ne zrovna nejvhodnější svačina, později si ale dávku inzulinu upraví a ono se to srovná.

Ze starého královského letoviska proudili švitořící výletníci, stále ještě okouzlení tím, co viděli uvnitř. Byl to palác jako od Disneyho, jen z osmnáctého století, svatební dort tvořený báněmi, špičatými věžičkami a krémovou štukovou fasádou. Při pohledu na něj si Marni vždycky vzpomněla na Šeherezádu a *Tisíc a jednu noc*. Zamilovala si to tam hned první den v Brightonu. Vzdychla a rozhlédla se, kam si sednout. Všechny lavičky byly obsazené a lidé se rozvalovali i na trávě, jedli, pili, smáli se, odpočívali na slunci.

Vtom si ho všimla a žaludek se jí stáhl. Rychle se otočila zpátky k výdejnímu okénku. Snad ji neviděl. Dneska ráno vážně neměla náladu potkat svého manžela. Tedy bývalého manžela, který byl za nejlepších okolností nepředvídatelný, a lehké to s ním nebylo nikdy. Ještě jednou se rychle ohlédla a viděla, jak si to Thierry Mullins šine přes trávník, ve tváři bouřlivý výraz. Co tady jenom dělá? Měl by snad být ve festivalové hale – je jedním z organizátorů.

„Dělá to dvě libry čtyřicet.“

Marni zaplatila, popadla kelímek s káfé a odplížila se na druhou stranu dvora kavárny, daleko od Thierryho. Roztřesenou rukou si zapálila cigaretu. Jak to, že ji pořád ještě dokázal tak rozhodit? Od rozvodu už uplynula delší doba, než jakou vůbec trvalo jejich manželství, on ale pořád vypadal úplně stejně, jako když se s ním seznámila. Vysoký a štíhlý, pohledný. Černou kůži mu ještě ztmavovaly kérky, jimiž Marnina fascinace vším inkoustovým kdysi začala. Silně si potáhla z cigarety. Kofein, nikotin, zhluboka dýchat. Zavřela oči a počkala, až chemikálie začnou působit.

Nedopalek utopila v kávové sedlíně na dně kelímku a rozhlédla se po nějakém koši. V zadním rohu venkovního prostoru kavárny stál zelený kontejner. Vydala se tam. Sešlápla pedál ve spodní části kontejneru, aby otevřela víko, ale když dovnitř házela kelímek, vyvalil se na ni hnilobný zápach. O moc horší puch, než jaký by koš v parku v tak vlhký den mohl vydávat. Nakoukla do jeho temné-

ho chřtánu a do krku jí stouply žaludeční šťávy. Kéž by to nebyla udělala.

Ve změti rozdrcených plechovek od koly, starých novin a obalů od fast foodu něco zahlédla. Bledé, lesknoucí se tvary, z nichž se vmžiku složila ruka, noha, trup. Lidské tělo, bezpochyby mrtvé. A letmý pohyb – černou otevřenou ránu ohryzávala krysa. Prudké denní světlo ji vyděsilo a s pištěním zmizela v odpadcích.

Marni ucouvla, víko kontejneru se s třísknutím zavřelo.

Rozběhla se.

KAPITOLA DRUHÁ

FRANCIS

Francis Sullivan zavřel oči a na patro se mu přilepila hostie. Snažil se soustředit na mumlání kněžích a věřících kolem něj, ale myšlenkami byl jinde.

Inspektor Francis Sullivan.

Převalil ta slova bezhlesně na jazyku. To bude on, už zítra, první den ve funkci. Tím nečekaným povýšením se z něj v devětadvaceti stal nejmladší kriminální inspektor v celé policejní jednotce Sussexu. Byl z toho ještě nervóznější než z prvního dne na střední. Bylo to skvělé i děsivé zároveň. Jeho nadřízení v něj podle všeho mají důvěru. Jistě, zkoušky zvládl na výbornou a předvedl se i u pohovoru. Proč by ho ale povýšili tak brzo, když praxi nemá skoro žádnou? Že byl synem slavného advokáta královny? Na to radši ani nechtěl pomyslet.

Jeho nový šéf, vrchní inspektor Martin Bradshaw, se tvářil celkem nevzrušeně, když mu novinu sděloval. Ani mu nepogratuloval. Francisovi vrtalo hlavou, zda s jeho povýšením Bradshaw souhlasil, nebo ho zbytek komise přehlasoval.

Zatoulal se v myšlenkách k Rorymu Mackayovi a žaludek se mu sevřel. Seržant Rory Mackay. Místo vrchního inspektora mu Francis vyfoukl a Mackay mu teď měl dělat pravou ruku. Seznámili se minulý týden, velitel je formálně představil u sebe v kanceláři. Nesrovnatelně zkušenější Mackay mu dal jasně najevo, že z něj není ni-

jak nadšený. Tvářil se, jako by kousl do jablka a našel v něm druhou půlku červa. Zdvořile odtažený Francis zůstal v klidu – věděl, že bratříčkovat se se svým týmem může být riskantní, tušil ale, že oni dva se budou muset setsakra snažit, aby spolu vůbec jakžtakž vycházeli.

Mackay chtěl, aby Francis selhal. A nebyl jediný.

„Krev Kristova.“

Francis rychle otevřel oči a nastavil ústa skrovné kapce vína z poháru.

„Amen.“

Tak ať.

Nebylo na to ale vážně moc brzo? Po celou dobu výběrového řízení byl v klidu, věřil si. Zkoušky mu nikdy nedělaly problém. Nevytvořil ale svým úspěchem na papíře falešná očekávání, která v praxi nedokáže naplnit? Úskalí předčasného povýšení měla v jednotce mytickou pověst. V jídelně už zaslechl takových historek, ať už apokryfických, nebo ne. Uspěchaná rozhodnutí. Nesplnění očekávaných výsledků. Ani by nemusel udělat žádnou katastrofální chybu, aby se ocitl na vedlejší koleji – stačilo by jen pár složitějších případů, které nedotáhne do konce.

Radost z úspěchu ale úzkost přebila. *Inspektor Francis Sullivan*. Nespál. Schopnost soustředit se byla tatam. Sakra. Možná je ještě zelenáč, ale není žádný pitomec. Všichni v jeho týmu měli za to, že na to Francis nemá. Že není připravený. Ale on je potřeboval na své straně – hned od prvního dne, od prvního případu. Jinak se ukáže, že na to opravdu nemá. O to už by se postarali. Bradshaw s Mackayem ho budou sledovat, budou vyčkávat. Však oni už si najdou způsob, jak mu podrazit nohy.

Vzhlédl k dřevěnému Ježíši, který visel na kříži nad presbytářem. Syn Boží ho sjel káravým pohledem a Francis rychle zase sklonil hlavu. Odmumlal základní slova modlitby, pokřičoval se a vrátil se do lavice s kajícím pocitem, že nedokázal udržet pozornost.

Závěrečný chvalozpěv odzpíval na autopilota, slova nevnímal. Nakonec ještě poklekl k poslední modlitbě. Na pár minut se mu podařilo soustředit se na důvod, proč do kostela vlastně přišel: chvíli myslel na matku, přimluvil se za sestru. Požehnej těm, kdo je opatrují. Na otce ani nevzpomněl.

V kapse se mu rozvibroval telefon, nestihl ho ale vytáhnout dřív, než se ozvalo upozornění. Ztichlým kostelem se rozeznělo bzučení, zdánlivě nekonečné a nesnesitelně hlasité. Všechny hlavy se na něj otočily, jedna z žen nesouhlasně zasyčela. Neohrabaně vypnul zvuk a vrhl letmý pohled na otce Williama.

Pak omluvně sklopil hlavu a potají si přečetl, co mu kdo píše.

Seržant Mackay.

Začínáme už dnes. Našlo se tělo. Pavilion Gardens.

Zvedl se, jak nejdříve to šlo, a zamířil k východu z kostela. Před dveřmi stál otec William, který nejprve sevřel rty a teprve pak promluvil.

„Francisi.“

„Strašně moc se omlouvám, otče. Myslel jsem, že jsem ho vypnul.“

„O to nejde. Ale celou dobu ses tvářil ustaraně, děje se něco? Chtěl by sis o tom promluvit?“

„To bych rád,“ připustil Francis. A myslel to vážně. „Ale musím běžet. Našlo se tělo.“

Otec William něco bezhlesně zamumlal a pokřížoval se. Chytl Francise za předloktí.

„Tolik zla všude kolem. Mám o tebe strach, tahle profese tě až příliš často zavede na samou hranici beznaděje.“

„Ale vždycky budu na straně spravedlnosti.“

„Nezapomínej, že posledním soudcem je vždy Bůh.“

Cizí žena ve středních letech Francise odstrčila loktem. Už si fáře uzurpoval déle, než mu příslušelo.

Poslední soudce. Francis si nad jeho slovy lámal hlavu. Možná v nebi, ale na zemi se za zlem, které lidi napáchali, hnali právě jemu podobní. To jeho úkolem bylo vystopovat vraha a postavit ho před soud – a tak pořád dokola. První už se hlásil a Francis se rozhodl, že ho dopadne. Bůh mu pomáhej.

A když shora žádná pomoc nepřijde? No co, poradí si sám.

KAPITOLA TŘETÍ

FRANCIS

Francis se šinul v autě po New Road. S davy turistů nepohnul ani jeho výstražný modrý maják. Zatracený sdílený prostor – nikdo nechápal, která část ulice je jeho, a tak každý předpokládal, že přednost má právě on. Na sekundu spustil sirénu, aby z cesty odsunul jednu obzvláště šnečí rodinku, a upřené pohledy jim oplatil zdviženým obočím.

Zaparkoval poblíž řady laviček před zahradami Pavilion Gardens. Ještě se na něj zamračila nějaká žena, kterou vytlačil ze silnice, když do svých dětí zrovna cpala zmrzlinu. Jinak už si ho nikdo nevšímal: shromážděný houflidí natahoval krky přes plot, na jehož druhé straně se činila policie. Francis s úlevou zaznamenal, že je kolem celé inkriminované oblasti natažena policejní páska a kordon hlídá několik uniformovaných strážníků.

Ukázal odznak a pásku přelezl. Rory Mackay si ho všiml hned a vydal se k němu. Jeho objemnou postavu obeplínal bílý ochranný oblek.

„Seržante Mackayi,“ kývl na něj Francis. „Tak co už víme?“

„Nejdřív si taky budete muset vzít oblek, šéfe,“ sjel ho Mackay pohrdavým pohledem. „Mám v autě jeden navíc.“

Francis ho následoval ke stříbrnému Mitsubishi zaparkovanému s pár dalšími auty hned za severní branou do zahrad. Tiše si nadával,

že ho nenapadlo vzít s sebou na místo činu ochranný oblek. A že s autem taky nepřijel až sem.

„Čekal jsem, že tu budete dřív, když je to váš první případ.“

Svaly v ramenou se mu napjaly.

„Byl jsem v kostele, Mackayi. Ani jsem si tu zprávu neměl vůbec číst, alespoň dokud jsem nebyl venku.“

„Jasná věc.“

Francis si ale nemohl nevšimnout úšklebku, který mu při těch slovech přelétl po tváři.

Mackay otevřel kufr auta a hodil Francisovi bílý oblek. Zatímco se do něj Francis soukal, zkoumal obsah Mackayova kufru: tři balení Stelly, dvě krabice Heinekenu v plechovkách, uhlí na gril. O jeho plánech na neděli nemohlo být pochyb.

„Měla by to být vaše velikost. Ale bacha, trhá se to.“

„Nemám ho na sobě poprvé.“

Oblek byl o velikost menší, nohavice byly Francisovi krátké. Rory se opíral o bok auta a potahoval z elektronické cigarety.

„Můžeme,“ prohlásil Francis a ještě si popotáhl rukávy nepadnoucího obleku.

Mackay zabouchl kufr a společně vyrazili k venkovní kavárně.

„V 11:47 někdo zavolal a nahlásil tělo v kontejneru za Pavilion Gardens Café. Nic víc zatím nevíme.“

„Ani kdo byl ten volající?“

„Ženský hlas. Než se jí seržant ve službě stihl zeptat na jméno, zavěsila.“

„Ale číslo máme?“

„Byla to SIM karta na kredit.“

První věc, kterou budou muset zjistit.

„A tělo?“

„Muž, nahý. Utrpěl ránu do hlavy, na levém rameni a horní části trupu má velkou otevřenou ránu. Průkaz totožnosti u sebe žádný

neměl, ale identifikaci by mohla pomoci tetování, těch má hned několik.“

„Našlo se ještě něco?“

„Kontejner můžeme prohledat, teprve až z něj odstraníme tělo. Ještě se čeká na Rose.“

Rose Lewisová, soudní patologka. Ta věděla, co dělá – na své krátkodobé stáži jako detektivní konstábl s ní Francis už na pár případech spolupracoval.

„Dobře. Podívám se na to,“ přikývl Francis.

Šli dál a Rorymu zazvonil telefon.

„Ano, pane, už je tu... Oblast jsem uzavřel, technici už to tu zkoumají. S patologií jsem mluvil, ano...“

Na okamžik se odmlčel, přikývl.

„Asi měl vypnutý telefon. Byl v kostele.“

Z jeho tónu Francis poznal, co si o tom Rory myslí. Přidal do kroku. Takhle si tedy svůj první případ nepředstavoval.

Rory ho vedl přes trávník za roh kavárny. Vzadu stál zelený kontejner a Francise do nosu praštil silný puch. Radši začal dýchat pusou. Žaludek se mu obracel a jazyk topil ve slinách, ale přemohl se. Kolem se to hemžilo ochrannými bílými obleky, které zkoumaly zem, měřily vzdálenosti a vše fotily.

„Otevřete to,“ přikázal Rory.

U kontejneru hlídkoval detektivní konstábl Tony Hitchins. Francis s Rorem přistoupili blíž a on víko otevřel nožním pedálem. Odvrátil pohled. Francis si natáhl latexové rukavice a udělal krok kupředu.

Z obličeje Hitchinsovi vyprchala barva a Francis si všiml, že se mu stahuje žaludek a hrudník. Ze rtů měl jen tenkou čárku.

„Jestli chcete zvracet, konstáble, tak někde jinde než na mém místě činu.“

Hitchins vypálil přes trávník pryč a Francis chytil padající víko kontejneru. Konstáblůvi se jen tak podařilo protáhnout se pod

modrobílou policejní páskou, než se ohnul v pase a zbytek snídaně zanechal v trávě.

„Propánajána,“ povzdechl si Francis a Rory zakroutil hlavou. Jeden na druhého ale nepohlédli. V celé jednotce neměli nikoho, kdo by se při pohledu na nějaké tělo občas nepozvracel, a kdybyste se zeptali, ani by se mu nechtělo přiznat, jak nedávno to bylo.

Francis se obrnil a stočil pohled rychle do útrob kontejneru. Zadoufal, že Hitchinsovo faux pas sám nezopakuje. Dnes to nepřicházelo v úvahu.

A najednou ho uviděl – svoje první tělo. První oběť, o kterou se teď bude jako vedoucí vyšetřovatel starat. Takové setkání připomínalo rande naslepo s někým, koho v příštích týdnech a měsících pozná až neobyčejně dobře. Dozví se toho o něm víc, než ví o členech vlastní rodiny – a odhalí tajemství, která rodinou oběti otřesou v základech. Zatím to ale byl jen neznámý mrtvý muž, se šedavou umaštěnou kůží a v rozkladu, stejně jako odpadky, mezi nimiž ležel. Francis a jeho tým se mu ale pod hnijící kůží zavrtají, přijdou na to, co byl zač a kdo ho mohl chtít zabít.

Otřesný obraz si Francis otiskl do paměti. Nepřirozeně zkroucené končetiny, kůže jako modelína, červenočerné maso v místech, kde se z jeho tváře a trupu stalo krmení pro krysy. Vlastní máma by ho nepoznala. Těmhle mentální obraz bude živit Francisovo rozhořčení a usměrňovat jeho pozornost.

„Seržante? Seržante Mackayi?“

Hlas přicházející odněkud zezadu Francise přiměl, aby se otočil. Rory už míří k policejnímu pásmu, kde stál člověk s fotoaparátem kolem krku. Tisk.

„Tome,“ kývl na něj. „Čekal jsem, že se tu dřív nebo později objevíš.“

„Tvůj stálej nezvaněj host,“ zakřenil se na něj novinář. „Tak co tam máš tentokrát, Mackayi?“

„Nic pro tebe,“ uzemnil ho Rory. „Tisku informace zveřejníme, až to bude vhodný a ani o minutu dřív. Tak zas padej.“ Otočil se a vrátil se k Francisovi.

„Na toho si dávejte pozor. Tom Fitz, z novin *Argus*. Každý místo činu vždycky zamoří jako vyrážka.“

„Jak se sem dostal tak rychle?“

Rory pokrčil rameny. „Odposlouchává nám vysílačky a seržanta ve službě zve na panáky.“ Evidentně ho to nepřekvapovalo.

„Hlavně si to u něj nesmíme rozházet,“ varoval Francis. „Člověk nikdy neví, kdy bude nějakého novináře potřebovat na své straně.“

„Rose už je tady.“ Podbízet se novinářům Rory v úmyslu očividně neměl.

„*Inspektor Sullivan*,“ pronesl přátelský hlas.

Francis se otočil a uviděl patoložku Rose, jak diriguje částečně zotaveného Hitchinse, kam jí má odnést tašky s náčiním. Byla tak drobná, že plavala i v tom nejmenším ochranném obleku, a aby nahlédla přes okraj kontejneru, musela si stoupnout na špičky.

„Mmm, to je ale nechutná,“ zhodnotila to. „Najdeš mi štafle, abych to mohla vyfotit?“ ohlédla se na Hitchinse.

„Jistě, hned to bude.“

„Takže gratuluju?“ navrhla Francisovi, když se Hitchins vydal splnit svůj úkol.

„Tak tak, díky. Jak si užíváš víkend?“

„No, teď už si nemůžu stěžovat. Tvoje první vražda, inspektore?“

Přikývl.

„Tak to abys ji radši vyřešil, co?“

Na to by si nedovolil ani na vteřinu zapomenout.

A na následky svého případného nezdaru už vůbec ne.

KAPITOLA ČTVRTÁ

MARNI

Musela sebrat všechnu odvahu, aby číslo vůbec zvládla vytočit, a vědomí toho, že mluví s policajtem, jí otřásl skoro tolik jako ta mrtvola v kontejneru. Byla stručná a nepředstavila se. Cokoli, co nějakým způsobem souviselo s policií, ji vracelo do doby, na kterou by radši zapomněla. Přísahala si, že se s nimi do konce života už nikdy nezaplete.

Nechala Stevea čekat půl hodiny a další půlhodinu trvalo, než se jí přestaly třást ruce a mohla zas vzít do ruky strojek. Když mu neochotně prozradila, co se stalo, přestal se tvářit otráveně. Nepřekvapivě v něm její objev vzbudil chlípný zájem.

„Já žádnou mrtvolu ještě nikdy neviděl. Jaký to bylo?“

Marni rozbolela hlava a poslední objednávku radši zrušila. Když se hala večer konečně zavřela, byla úplně vyždímaná a rozhozená. Mrtvolu viděla pořád před sebou a v nozdřích stále cítila ten strašný zápach. Kež by tak do Pavilion Gardens vůbec nešla. Kvůli telefonátu s policií navíc vyplavaly na povrch vzpomínky, které se snažila vši silou potlačit, a hladina její úzkosti se zase jednou rozvířila.

Uklidila tetovací náčiní, aby měla na druhý den vše připravené, a vydala se sama domů po nábřeží. Doufala, že si u moře vyčistí hlavu. Nemohla ale přestat myslet na to, co viděla. Jak se ta mrtvá kůže v denním světle leskla. A všechny ty tmavé skvrny, kterými byla po-

krytá. Nejdřív je měla za modřiny, ale pak jí došlo, že to byla tetování. Obraz se jí jako okénko filmového pásu přilepil zevnitř na víčka a při každém dalším pohledu z něj jasněji vystoupily další detaily. Na pravé straně trupu měl vytetované ruce sepnuté v modlitbě. A na lýtku šedočernou skicu svatého Šebestiána s červeně krvácejícími ranami od šípů.

Snažila se zahnat myšlenky na mrtvolu a soustředit se na cestu. Nábřeží bylo plné lidí a aut. Za zády se jí ozývalo kvílivé troubení, a když se otočila, uviděla dvacet až třicet skútrů, které zaplavily ulici, každý z nich vyzdobený zrcátky, mývalími ocasy, přívěsky a vlaječkami. Mods do města přijeli oslavit státní svátek a vyšňoření pruhovanými saky, parkami, semiškami, nášivky a odznaky The Who, vyčnívali stejně, jako jejich vehikly. Předjeli ji a lomoz skútrů jí rozdrásal nervy.

Začalo se stmívat. Záře sodíkových výbojek pouličních lamp zbarvovala okolí do uklidňujícího tmavého jantaru – Marni ale toužila po ještě hlubší tmě, po ještě větším tichu. Vzadu na krku ji příjemně štípal chladivý vzduch a ona tiše sestoupila po kamenných schodech na pláž.

Byl zrovna odliv a Marni přešla po chrastících oblázcích až k moři. Konečně tma, chlad. Vrzající kakofonii mola přehlušovalo rachocení a syčení vln. Stejně fascinující jako pronikavé bzučení tetovacích strojů. Zhluboka vdechovala slaný vzduch a za chůze si masírovala přepracované svaly pravé ruky. Zítra zase další dlouhý den plný inkoustu.

Přehlédla pustou pláž a spočinula pohledem na ruině, která se tyčila z temné vody nějakých sto metrů od břehu. Zbytky Západního mola – po požáru tam zůstalo hnít. Pupeční šňůru spálily plameny a z mola zbyl ostrůvek, kde strašili duchové dávno zapomenutých výletníků a druhořadých brightonských mafiánů.

V myšlenkách se vrátila k mrtvole. Co by se s mužem v kontejneru stalo, kdyby ho nenašla? Skončil by někde na skládce a pomalu by se

rozkládal, dokud by z něj nezbylo nic než kosti a pár plomb? Zmizely by nadobro i jeho kérky? Chutnala krysám jeho potetovaná kůže? A tlustým bílým červům jeho inkoustem nasáklé maso?

Ten, kdo ho do kontejneru hodil, měl pravděpodobně na svědomí jeho smrt. Doufala jen, že policie dotyčného vypátrá. Pomyšlení, že se něco takového děje jen kousek od jejího domu, ji silně znepokojovalo.

Otrásla se. Šla si sem vyčistit hlavu, uklidnit se, aby večer dokázala usnout. To se moc nepovedlo. Přitáhla si lehký kardigan těsněji kolem ramen a otočila se zpátky k osvětlenému Palácovému molu, které oproti pustému Západnímu molu bzučelo životem. Vítr ustal a Marni na okamžik zaslechla vlastní kroky na svažujícím se oblázkovém břehu. V tuhle hodinu byla pláž, kde to přes den vždy žilo, liduprázdná.

Vtom se ozval křik nějaké ženy.

Marni naskočila husí kůže, jako když hladinu jezírka zčeří vítr. Hrud se jí stáhla, s pohledem upřeným do tmy se otočila kolem vlastní osy.

O chvílku později ten samý ženský hlas vypísl smíchy a přidal se k němu i smích mužský. Marni se zhluboka nadechla a pokusila se uklidnit – srdce jí ale nepřestávalo bušit jako splašené. Vyrázila po prázdné pláži zpátky ke kamenným schodům vedoucím na promenádu.

Ohlédla se k Palácovému molu: mezi masivními kovovými sloupy, které ho spojovaly s pobřežím, se hýbaly tmavé postavy. Vzduchem prosyceným mořskou pěnou k ní dolehly mužské hlasy. Vypadalo to, že jejich majitelé míří přímo k ní.

„Seš tu sama, pusinko?“

Marni se od něj odvrátila. Ať si třeba shoří v pekle.

„No tak, nedělej drahoty, trochu si užijem.“ Jiný hlas, tentokrát o něco blíž.

Raději nijak nereagovala a co nejrychleji vylezla nahoru na promenádu.

Ztichlými nočními ulicemi Kemptownu šla domů a v myšlenkách se vracela pořád k tomu samému: tetování svatého Šebestiána na lýtku té mrtvolky. Připomínalo jí totiž Thierryho práci – zvlášť barevným odlišením krvácejících ran po šípech. *Thierry*. Jak to, že ho viděla v zahradách, když měl být na konvenci?

Ach bože, ať to nic neznamená.

Mohl tu kéro vážně dělat Thierry? Nejspíš ne – a i kdyby ano, snad o nic nešlo. Určitě. Hledala spojitosti s minulostí, které vůbec nedávaly smysl.

Zahnula do Great College Street a všimla si, že se u nich v obýváku svítí. Alex už je doma. Osmnáctiletý kluk svou mámu v takovém stavu vidět nepotřebuje. Zhluboka se nadechla, trochu se sebrala a z kapsy vytáhla mobil. Sice se Thierrymu většinu času vyhýbala, ale když šlo do tuhého, potřebovala vždycky právě jeho. Vytočila jeho číslo a čekala, až to zvedne – až ji uklidní.

„Thierry?“

V telefonu chvíli jen šumělo. Pak se ozval hluk z nějakého baru.

„Kdo volá?“

„Já.“

„Marni. Jsme v baru. Přijď taky, Noa s Charliem tě chtěj vidět.“

Noa s Charliem. Dělají s Thierryem v *Tatouage Gris*, jediném komplet francouzském tetovacím studiu v Brightonu. V telefonu zaslechla jejich hlasy a ženský smích. Určitě fanyanky, které přijely kvůli tatérské konvenci. Jestli si vážně myslel, že za takovou partičkou by se jí chtělo jít do hospody, musel být padlý na hlavu.

„Ne. Přijď ty, potřebuju s tebou mluvit.“

„O čem?“

„Dneska byl úplně příšernej den.“

Thierry vzdychl.

„Thierry, našla jsem mrtvolu.“ Hlas jí skočil o oktávu výš než obvykle. „Bojím se, že...“

„Počkej, zpomal. Co mi to tu říkáš? Zavolalas policii?“

„No jasně. Ale potřebuju s tebou něco probrat.“

„Ne. Dneska už mám dost, *chérie*. A mrtvý lidi mě netankujou.“

„No tak, Thierry. Co když to byl někdo, koho známe? Co když to byl Alex?“

„Alex to nebyl, mluvil jsem s ním asi před hodinou. Dával zrovna Pepříkovi večeři – došlo vám psí žrádlo.“

Pepřík byl její buldok.

„Thierry, nech toho.“

Ten ale jen do telefonu vokalizoval typické galské pokrčení ramen, takovým nenuceným zabručněním, které dřív milovala. „Jestli to má bejt plán, jak mě svést...“

„Ty vole.“

Zavěšila a vešla do domu.

„Mami!“ Do předsíně přišel Alex a objal ji. „Jak ses měla?“

Marni se narovнала a usmála se na něj. „Bezva. Přišlo mi pár stáležích zákazníků i pár úplně nových. Co ty?“

Alex pokrčil rameny. „Učení. Nuda.“

Po misce těstovin a sklence vína zapadla Marni do polštářů pohovky a pustila zprávy. Alex se chtěl dívat na fotbal, ovladač ale měla ona.

Jenže hned zalitovala, že mu neustoupila.

... policie žádá anonymní volající, která nahlásila tělo objevené v kontejneru v brightonských zabradách Pavilion Gardens, aby jim pomohla s vyšetřováním. Mrtvého muže se zatím nepodařilo identifikovat...

„Fajn, tak se podívej, jaký je skóre.“

Hodila mu ovladač.

„Počkej, vždyť tam mluvili o vraždě. Přímě tady v Brightonu. Tady se přece nikdy nic neděje.“

Marni ale nechtěla slyšet víc.

„Přijdeš o gól,“ zkusila to ještě.

O vraždě ale zatím nebyly skoro žádné informace, a tak po pár vteřinách začala nová reportáž a Alex přepnul na fotbal. O gól nepřišli a celý zápas byl nakonec o ničem. Alex se začal vrtět.

„A jaká byla show?“

„Moc dobrá. Táta to fakt umí – v Brightonu máme vždycky nejlepší konvence.“

„A mami, myslíš, že se k sobě s tátou někdy vrátíte?“

Marni zaskočil pořádný lok vína. Trochu se rozkašlala a zakroutila hlavou.

„Jak tě to napadlo?“

„Vždyť si spolu pořád rozumíte.“

„To jo.“

„A táta by určitě chtěl.“

Marni si povzddechla. „U něj ale nejde o to, že by nechtěl bejt ženatý. Jen to pak s ním je těžký, když dojde na praxi.“

„Dokonalej není nikdo, mami. Ani ty ne.“

Marni Mullinsová nesnila. Nemohla si to dovolit – sny byly až příliš bolestivé. Ležela v posteli, oči upřené do temné prázdnoty. Nedoufala, že by ještě mohla usnout, a myšlenky se jí toulaly, nespoutaně, nesoustředěně. V uších jí zněla Alexova slova.

Tady se přece nikdy nic neděje.

Jenže něco se přece jen stalo a ona do toho už byla zatažená. Někdo umřel. A v souvislosti s tím cosi vykukovalo z temných zákoutí její paměti. Cosi jí na tom všem bylo povědomé. Ale co to mohlo být?

Rychle rozsvítila lampičku a prudké světlo ji oslepilo. Zavřela oči a potlačila vzlyk, který jí stoupal z hrudi. Žádná spojitost tam být nemůže. To jen její mysl padala volným pádem z bdění do spánku. Posadila se a pokoj se s ní zatočil. V krku ji pálily žaludeční šťávy.

Rozběhla se do koupelny a se zatnutými zuby se naklonila nad záchodovou mísu. Dávila. Pusu měla plnou slin a musela zhluboka dýchat, dokud se neovládla. Zhroutila se na podlahu, oči zalité slzami. Zamrkala. Bílé dlaždice byly postříkané krví. V dálce se s kovovým skřípěním prudce zavřely ocelové dveře. Kolem stěny z cihel v šedé barvě jakési státní instituce. Kůži na prsou a na břichu v posledním stadiu těhotenství měla napjatou. Z chodby se ozvaly kroky a jí v žilách ztuhla krev. Krčila se v křečích, krvácela, volala o pomoc, dostala ale jen další kopanec do břicha...

Otevřela oči a krev zmizela. To ta mrtvola a svatý Šebestián v ní všechno zase probudily. Potřebovala zjistit, jestli to tetování dělal Thierry, ať už je to, jak chce. Ale snad to on nebyl a Marni bude moct celou vraždu pustit z hlavy.

Vrátila se do ložnice, našla mobil a vygooglila si číslo na nezávislou organizaci pro potírání zločinu v Brightonu.

Telefon zvonil. A zvonil. A zvonil.

Čekala. Ale netušila na co – bylo za dvacet minut tři ráno a v kanceláři Brighton Crimestoppers nebyl nikdo, kdo by jí to zvedl.

Nakonec to vzdala. Mobil odhodila a padla do polštáře. Už jen čekala, až se zas vrátí strach.

KAPITOLA PÁTÁ

RORY

Zatuchlý pach smrti vrazil Rorymu do nosu, ještě než vůbec prošel dveřmi márnice. Stačilo pár vteřin a ze smradu se stala pachutí v ústech. Rozkašlal se a rychle si to namířil přímo k polici, kde Rose skladovala kelímky s mentolovou mastí. V ten moment ho do uší uhodila mohutná stěna sborové hudby. K Rose do márnice nebylo radno chodit s kocovinou – to už si ověřil.

„Dobrý ranko,“ houkla Rose přes ten randál. Se skalpelem v ruce se skláněla nad mrtvým nahým mužem.

Rory na ni kývl a nad horní ret si mázl průhledný mentolový gel, aby přebil balzamovací tekutinu, která páchla jako shnilá jablka, a ostrý octový odér formaldehydu.

„*Membra Jesu Nostri*,“ prohlásil Francis, který vešel do márnice za ním a teď čekal, až bude Rory s mastičkou hotov.

Ten neměl ponětí, o čem to Francis blábolí.

„Sakra, Sullivane, ty se vyznáš,“ přešla Rose k přehrávači a hudbu zeslabila. „A skladatel?“

„Buxtehude.“

„Jak jinak. K práci se vážně hodí. V libretu se podrobně líčí jednotlivé části těla trpícího Krista. Ale to ty určitě víš.“

Rory Francisovi beze slova podal kelímek s mastí. Intelektuálové se předhánějí ve znalostech. Tuhle hru na nejchytřejšího

očividně hrajou moc rádi. Jenže případy tak nevyřeší, a jestli si Sullivan snad myslel, že tím na něj udělá dojem, asi by se měl zamyslet znovu.

Popravdě řečeno to Rory v márnici zrovna nemiloval a raději sem chodil co nejméně. Ne že by snad neměl rád Rose, ta se k němu chovala vždycky slušně, možná jen trošku povýšeně – její sebejistota umocněná prudkou září polárně bílých zdí v něm ale někdy vyvolávala pocit méněcennosti. To, co Rose dělala, bylo pochopitelně podstatné, ale stopy DNA a krvavé skvrny byly jen součástí širšího kontextu. Tendence brát vědu jako všechno, co případ obnáší, byla teď čím dál populárnější, přitom ale šlo jen o nástroj poctivé policejní práce.

Navlékl si latexové rukavice a vykročil za šéfem k pitevnímu stolu.

Na něm ležící tělo bylo jako jediné vidět, řady ocelových dvířek, které pokrývaly celou jednu stěnu, však ukrývaly spousty dalších. Rose se svým týmem se jimi pilně probírali, skládali dohromady střípky jejich životů, z jejich krve, masa, kostí a zubů dolovali sebeskrytější tajemství. Co asi už zjistila o muži z kontejneru?

Tělo na pitevním stole bylo zčásti přikryté bílým gumovým potahem. Bylo podélně rozříznuté od hrudní ke stydké kosti a Rose už z něj vyndala několik orgánů k podrobnějšímu prozkoumání. Rory si mrtvolu pořádně prohlédl. Rysy v obličeji byly neurčité: kůže a maso krysy servaly nerovnoměrně, muži chyběl kus rtu, nos měl okousaný, tváře potrhané. Trup byl v jednom místě zmrazený podobným způsobem. Zbytek těla pokrývala šedá kůže. Rory už takových těl na pitevním stole viděl dost na to, aby se nenechal vést z míry, úkosem si ale změřil Francise. Nedalo se říct, že by byl v šoku – dokonce vypadal zaujatě. Jen mu tak trochu ztuhla brada.

Mrtvolu už Rose nejspíš nafotila a změřila. Taky už určitě vyškrábala usazeniny zpod nehtů a každou ránu i tetování si

zaznamenala na diktafon (musela vždycky vypnout hudbu, aby srozumitelně popsala i nejmenší detaily). Momentálně rukama v rukavicích šátrala v mužových ústech. A nakonec, jako finální potupu každé neobjasněné smrti, mu prozkoumá konečník, který by mohl nést stopy nedávného styku nebo sexuálního napadení.

Oba policisté ji v tichosti sledovali, než konečně přestala nahrávat a setkala se s jejich pohledem.

„K čemu jsi došla?“ zeptal se Francis.

Rose vypnula chorály. Díkybohu. Už mu to vážně lezlo na nervy.

„Tak za první: od Mikea dostanu vynadáno, že na státní svátek pracuju.“

Francis se ušklíbl. „Kdyby bylo po mém, vraždilo by se jen od devíti do pěti, pondělí až pátek.“

Rose se zasmála.

„To by bylo přesčasů,“ zakončil to Rory. „Jak se má Laurie?“

„Pravda. Bod pro tebe, Rory, že se ptáš. Má se dobře. Už je v první třídě a nemůže si to vynachválit.“

„A co se týče tohohle?“ ukázal Francis bradou k mrtvole, aby stočil pozornost zpět k práci.

Rose se vmžiku přepnula zpátky do pracovního módu.

„Jasně, tak co tu máme. Úmrtí odhadem před osmačtyřiceti až dvaasedmdesáti hodinami, jestli ještě žil, když ho hodili do kontejneru, to vám zatím neřeknu. Váš tým už asi zjišťuje, kdy se naposledy vynášely odpadky, je to tak?“

„Hollins na tom pracuje,“ přisvědčil Rory.

„A kamery na New Road?“

„Hitchins,“ na to Francis.

„Takže Tydlidáci,“ přikývla Rose. „Hlavně jim ani na chvíli nepřestat dejchat na záda – jsou to trochu šneci.“